

## ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਇੰਦਰ ਦੇਸ ਦਾਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ. ਜੇ.

ਜਲ ਕੌਰ-ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ

ਬਨਾਮ

ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਜਵਾਬਦੇਹ

1958 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਐਪੀਲੀ ਨੰ. 258

18 ਨਵੰਬਰ 1960

ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਐਕਟ (LXXVIII 1956) ਸੈਕਸ਼ਨ 19-ਵਿਧਵਾ ਨੂੰਹ ਦਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ- ਅਜਿਹੀ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਕੀ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਲਈ ਬੋਝ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। - ਸਹੁਰਾ ਆਪਣੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ- ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਪ੍ਰੋਵਿਸੋ (ਸ) - ਵਿਧਵਾ ਨੂੰਹ ਦਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ- ਇੰਡੀਅਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1908 ਦਾ IX) ਆਰਟੀਕਲ 170-ਕੀ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰਹ ਆਪਣੇ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਲਈ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਮਦਨੀ ਦਾ ਬੋਝ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਲਈ ਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਹੁਰਾ ਜਿਸ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਇਦਾਦ ਉਪਲਬਧ ਹੈ

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਅਡੋਪਸ਼ਨ ਐਂਡ ਮੇਨਟੇਨੈਂਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 (1) ਵਿਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਮਾਤਾ ਤੋਂ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਰੱਥ। ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ 'ਜਾਇਦਾਦ' ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੀ

ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਅਤੇ ਅਰਥਾਂ ਦੀ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਉਂਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਮਰੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜੋ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਟਰੇਟਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹਰ ਅੱਖਰ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਾਰਡ ਜਾਂ ਪਾਗਲ ਜਾਂ ਦੀਵਾਲੀਆ ਆਦਿ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਰ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ "ਜਾਇਦਾਦ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਵਿਧਵਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਲੈਣ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ। ਅਤੇ ਮਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 19(1) ਦੇ ਪਰੋਵਿਸੋ (a) ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ 'ਪ੍ਰਾਪਤ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਵਾ ਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਮਾਤਾ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ-ਭਰਾ ਮੰਗਣ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਵਿੱਚ, ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪ੍ਰੋਵਿਸੋ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 170 ਗ਼ਰੀਬ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਗ਼ਰੀਬ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ 50 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਘਟਾ ਕੇ 30 ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਦਿਨ

ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ ਐਸ ਬਿੰਦਰਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਮਿਤੀ 11 ਫਰਵਰੀ, 1957 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ। 30 ਜੂਨ, 1956 ਤੱਕ ਪਿਛਲੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ 175 ਰੁਪਏ, ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ। 7 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਚੱਲ ਸੰਪਤੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਇੱਕ ਵਾਲਟੋਹਟ, ਇੱਕ ਪਰਾਤ, ਇੱਕ ਡੋਨਾ, ਇੱਕ ਗਲਾਸ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਾਲਾਬੰਦ ਬੋਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਬਚਾਓ ਪੱਖ

ਤੋਂ ਇਹਨਾਂ ਲੇਖਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਤੋਂ, ਫਿਰ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਲੇਖਾਂ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਤੋਂ ਉਸ ਮੁੱਲ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ- ਡੈਂਟ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦਾ 1/6 ਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਦਾ 5/6 ਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਬਕਾਇਆ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਐੱਮ. ਵਿ. ਸਵਾਯਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ

ਨਰਿੰਦਰ ਸੀਨੋ, ਐਡਵੋਕੇਟ

#### ਨਿਰਣਾ

DUA, J-ਇਹ ਫੈਸਲਾ 1958 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 258 ਅਤੇ 1958 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 934 ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ, ਇਹ ਦੋਵੇਂ 11 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ। ਫਰਵਰੀ, 1957, ਜਿਸ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਦੋ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ।

ਛੋਟਾ ਸਵਾਲ, ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਵਿਧਵਾ ਨੂੰਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨਾਬਾਲਗ ਧੀ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਸਹੁਰੇ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ-ਖਾਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਹ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰ: 356 ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜਲ ਕੌਰ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਸਾਲ 1940 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਆਪਣੀ ਵਿਧਵਾ ਜਲ ਕੌਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ 1949 ਵਿੱਚ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਾਬਾਲਗ ਧੀ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ। ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 357 ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਸੀ ਅਤੇ 1958 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 934 ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹੈ। ਜਲ ਕੌਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਸਹੁਰੇ ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਾੜਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 1954 ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬਠਿੰਡਾ ਵਿਖੇ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੋਵਾਂ ਲਈ,

ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। 1 ਜੂਨ, 1954 ਤੋਂ 30 ਜੂਨ, 1956 ਤੱਕ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ 50 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਹਵਾਰੀ।

ਮ੍ਰਿਤਕ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਦੀ ਨਾਬਾਲਗ ਧੀ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਨੇ 30 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਭੂਤਕਾਲ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ 1000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਲ ਕੌਰ ਨੇ ਕੁਝ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਕੋਲ ਪਏ ਸਨ ਜਾਂ ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ। 2,080 ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ. ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।

ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਾਲੂ ਵੀ. ਲਾਰਮੀਬਲ (1) ਵਿੱਚ ਬੰਬਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਾ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਜਲ ਕੌਰ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਦਰਜ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅੰਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਿਆਂ ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਕਿ ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ 6 ਘੁਮਾਣ ਜ਼ਮੀਨ ਜੱਦੀ-ਪੁਸ਼ਤੀ ਹੈ। ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜਾਂ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਧਾਰਨ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੋਰ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ 6 ਘੁਮਾਣ ਜ਼ਮੀਨ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਰੁਪਏ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧ ਆਮਦਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। 300 ਪ੍ਰਤੀ ਸਲਾਨਾ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਵੀ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਦੋ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਆਮਦਨ ਦੇ 2/5 ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਬਾਕੀ 3/5 ਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਦੋ ਪਤਨੀਆਂ ਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਜਲ ਕੌਰ 1000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। 7 ਪ੍ਰਤੀ ਮਰਦ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨਿਆਣੀ ਧੀ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ, ਰੁ. 5 ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਹਵਾਰੀ. ਇਸ ਦਰ 'ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਮੇਨਟੇਨੈਂਸ ਵੀ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਪਹਿਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਦੀ ਨਾਬਾਲਗ ਪੁੱਤਰੀ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸ ਦੀ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਹੁਣ ਜਲ ਕੌਰ ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਸਾਬਕਾ ਨੇ 1958 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 258 ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 934 ਆਫ 1968 ਰਾਹੀਂ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਐਮ.ਆਰ. ਛਿੱਬਰ ਨੇ ਸਾਡੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸ੍ਰੀ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।

ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਰੋਕੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮਿਤੀ 23 ਮਈ, 1957 ਹੈ, ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਜੋੜਿਆਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ 18 ਜੂਨ, 1957 ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 27 ਜੂਨ, 1957 ਨੂੰ ਕੋਪਲਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ 3 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਨੂੰ ਡਿਲੀਵਰੀ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 6 ਅਗਸਤ, 1957 ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਗਰੀਬ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੀਮਾ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਪੀਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਇੰਡੀਅਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦਾ ਆਰਟੀਕਲ 170 ਕੰਗਾਲ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਡਿਕਰੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸ੍ਰੀ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਵੱਲੋਂ ਆਰਡਰ 44, ਨਿਯਮ 1, ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ, ਏ. ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ (ਫਾਲਸ਼ਾ ਅਤੇ ਦੁਲਟ, ਜੇ. ਜੇ.) ਨੇ 6

ਅਗਸਤ ਨੂੰ, 1958, ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਣ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਹੈ, ਨੇ ਵੀ ਜਲ ਕੌਰ ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ।, ਗਰੀਬਾਂ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਨਾਬਾਲਗ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 170 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, 6 ਅਗਸਤ, 1958 ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਵਕੀਲ ਲਈ ਹੁਣ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਰ- ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਫਾਰਮਾ ਕੰਪੇਰੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ। ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਦੀ ਨਾਬਾਲਗ ਧੀ ਜੀਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦਾ ਹਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਵਕੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 170 ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਪਾਪਰ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸੀਮਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਨੰਗੀ ਬਹਿਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਇਸਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਕਿਵੇਂ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਧਾਰਾ 170 ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਤੀਜੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ 'ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨਜ਼' ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ 90 ਦਿਨ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਸਮਾਂ ਉਸ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਸਿੱਖ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ 90 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰੋ, ਇਸਲਈ, ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵੀ 90 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਘਟਾ ਕੇ 30 ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਪੂਰਵ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਪਹਿਲੀ

ਨਜ਼ਰੇ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਿਵਾਦ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ। 1y ਬਿਨਾ ਯੋਗਤਾ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ.

ਕਨੂੰਨੀ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਸਥਾਪਤ ਆਮ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਨੁਛੇਦ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਰੋਕ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸਤਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਲੇਖ, ਪਰ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਇੰਨਾ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਸ 'ਤੇ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਉਸਾਰੀ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੈ

ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ 1956 ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਐਕਟ ਨੰ. 78 ਦੀ ਧਾਰਾ 19 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

"19. ਵਿਧਵਾ ਨੂੰਹ ਦਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ- (1) ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਪਤਨੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹੀ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਸਹੁਰੇ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਅਤੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ ਕਮਾਈ ਜਾਂ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਕੋਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ-

(a) ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਮਾਤਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ, ਜਾਂ

(ਬੀ) ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਧੀ ਤੋਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ।

(2) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਸਹੁਰੇ ਕੋਲ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਕਿਸੇ ਸਹਿਭਾਗੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਨੂੰਹ ਨੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸ਼ੇਅਰ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰਹ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ 'ਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੀਮਤੀ. ਜਲ ਕੌਰ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਗੂ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ 6 ਘੁਮਾਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ 44 ਘੁਮਾਣ, ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਬੂਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। . ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਵੈ-ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ 44 ਘੁਮਾਣ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜੱਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ 6 ਘੁਮਾਣ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਪੰਜ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡਣ ਵਿਚ ਗਲਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਵਿਵਾਦ ਪਦਾਰਥ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਵਿਧਵਾ ਨੂੰਹ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਲਈ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵੱਲ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਇਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਆਮਦਨੀ ਦਾ ਬੋਝ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਲਈ ਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਹੁਰਾ ਜਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਇਦਾਦ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ 4 ਘੁਮਾਣਾਂ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਪਤਨੀਆਂ ਆਪਣੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਅਤੇ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਾਲ ਨਾਲ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰਹ, ਜਿਸਦਾ ਕਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵਾ ਜੱਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ 6 ਘੁਮੇਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜੱਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ

ਵਾਜਬ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਪਤਨੀਆਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਨਾਲ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਬੋਝ ਪਾ ਕੇ ਉਕਤ ਪੁਸ਼ਤੈਨੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਆਮਦਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਘਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਕਨੀਕੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।

ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਨੂੰਹ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਤਾਂ ਹੀ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਮਾਤਾ. ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀਮਤੀ. ਜਲ ਕੌਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਦੇਖਭਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਵਕੀਲ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦਾਹਰਣ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ 'ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਮੰਨਣਯੋਗ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਦ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਫ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਧੀ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ) ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਤੱਕ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਾਂ ਹੀ ਅਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਮਾਤਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਲੈਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਕਰਣ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੀ ਰਚਨਾ 'ਅਸਟੇਟ ਤੋਂ' ਸ਼ਬਦ ਸਿਰਫ "ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ" ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ "ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਮਾਤਾ" ਨੂੰ। ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਿਵਰਤਨ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਧੀ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ 'ਜਾਇਦਾਦ' ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕਈ ਅਰਥ ਹਨ; ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਇੱਕ

ਜੀਵਿਤ ਆਦਮੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਵੀ ਜੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਜਾਂ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਧਾਰਾ 19 (ਏ) ਵਿਚ 'ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ' ਸ਼ਬਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਹੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਮਾਤਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਉਸੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਲੈਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ 'ਜਾਇਦਾਦ' ਸ਼ਬਦ ਕੇਵਲ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਹੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਮਾਤਾ ਨੂੰ। ਮੈਨੂੰ ਪੱਕਾ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਆਪਣੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, "ਕਾਨੂੰਨ", ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (1) ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, "ਸਾਹਿਤਕ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਅਭਿਆਸ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਦੇ ਸਾਧਨ ਹਨ ਸਰਕਾਰ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਆਮ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਹਾਇਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਵਿਆਕਰਣ ਜਾਂ ਰਸਮੀ ਤਰਕ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਦੇਸ਼ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੈਡੈਂਟਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਵਿਧਾਨਿਕ ਅਰਥ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲੋਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।" ਹੋਰ ਹੋਣਾ

ਇਸ ਲਈ, ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਸਹੀ ਅਰਥ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨਿਕ ਯੋਜਨਾ ਜਾਂ ਪੈਟਰਨ ਦੀ ਪਿਛੋਕੜ ਅਤੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣਾ ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਕਿ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕਿ ਸਮਾਨ ਜਾਂ ਸਮਝਦਾਰ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਾਵਾਂ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਉਭਰਦਾ ਹੈ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, 1956 ਦਾ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਨੰ. XXXI ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਐਕਟ ਨੰ. 1956 ਦਾ LXXVIII ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ 1937 ਦੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਐਕਟ ਨੰ. XVIII, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੂਲ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਉਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ, ਹਿੰਦੂ ਔਰਤਾਂ ਦੀਆਂ

ਅਸਮਰਥਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਲਾਭ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸੰਦਰਭਿਤ ਅਤੇ ਇਕਸੁਰਤਾ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਸਮਾਜ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਅਤੇ ਮੰਗਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਐਕਟ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸੰਸਦ ਦਾ ਅਸਲ ਪ੍ਰਗਟ ਇਰਾਦਾ ਅਤੇ ਅੰਤਰੀਵ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼।

ਇਹ ਵਿਧਾਨਕ ਉਪਾਅ ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਰੁਝਾਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਹਿੰਦੂ ਸਮਾਜ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਣਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਘਟੀਆ ਜੀਵ ਮੰਨਣ ਦੇ ਮੱਧਯੁਗੀ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਝੁਕਾਵਾਂਗਾ। ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 (1) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੇਰੇ ਸਹੁਰੇ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਹਿੰਦੂ ਵਿਧਵਾ ਲਈ,

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਪਿੱਠਭੂਮੀ ਅਤੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ . ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਮਾਤਾ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਲੈਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਵਿਧਵਾ ਧੀ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਨਿਰਭਰ ਹੈ ਜਦੋਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਧੀ ਤੋਂ, ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ; ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਸਹੁਰੇ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ। ਜੇਕਰ ਵਿਧਵਾ ਧੀ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਨਜਾਇਜ਼ ਬੱਚੇ, ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਧੀ ਦੇ ਵਿਆਹ 'ਤੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਮੈਂਬਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਾਲਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਧੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਵਾਰਸ ਹੈ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ

ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਿੰਦੂ ਸਮਾਜ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਣਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਘਟੀਆ ਜੀਵ ਮੰਨਣ ਦੇ ਮੱਧਯੁਗੀ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਝੁਕਾਵਾਂਗਾ ਜ਼ਾਹਰਾ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਵ ਦਾ ਮੂਲ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਉੱਨਤ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਵਿਧਵਾ ਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਮਾਤਾ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਲੈਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜਲ ਕੌਰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ। 7 ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਹਵਾਰੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋ ਪਤਨੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦਾ ਬੋਝ ਵੀ 6 ਘੁਮਾਣ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਜੋ ਕਿ ਜੱਦੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ 44 ਘੁਮਾਣ ਸਵੈ-ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੀ ਰਕਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਪ ਅਧੀਨ -ਸੈਕਸ਼ਨ 19 ਦੀ ਧਾਰਾ (2), ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰੀ ਤਾਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸਹੁਰੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚਲੀ ਸੰਪਤੀ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਧੀ -ਸਹੁਰੇ ਨੇ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੁਰੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵੇਗੀ ਜਾਂ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੱਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ 6 ਘੁਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਾਜ਼ਬ ਦਰਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਮੈਂ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਨੋਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਬਾਰ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੀਆਂ ਕਿ ਜੱਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ 6 ਘੁਮਾਣ ਕਾਪਰਸੀਨਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ 19(2) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਣਾ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਗਰਾਂਟ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। 5 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ, ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਪਤਨੀਆਂ ਦੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦਾ ਬੋਝ ਜੱਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ 6 ਘੁਮਾਣ 'ਤੇ ਨਾ ਪਾਉਣਾ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਢਾਹ ਦੇਵੇਗਾ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਧੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, 6 ਘੁਮਾਣ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸਾਰੀ ਆਮਦਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਜਲ ਕੌਰ ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ; ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਪਤਨੀਆਂ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਲਈ 44 ਘੁਮਾਣ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਸੋਧਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਬਜਾਏ Rs. 7 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਅਤੇ ਰੁ. ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 5 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਜਲ ਕੌਰ ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ, ਕ੍ਰਮਵਾਰ, ਮੈਂ 10000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਜਲ ਕੌਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 15 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਅਤੇ ਰੁ. 10 ਪ੍ਰਤੀ ਮਰਦ- ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ। ਪਿਛਲੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵੀ ਅਨੁਪਾਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਧਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ. ਜਲ ਕੌਰ ਹੁਣ ਰੁ. 375 ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਰੁ. 250. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਨੁਪਾਤਕ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਵੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ. ਜਵਾਬਦਾਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, "ਸਿੰਘ ਪੂਰੀ ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਚਾਰਜਯੋਗ ਅਦਾ ਕਰੇਗਾ।

ਨੋਟ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।